

LBRIS

We know
books

Julia S. Cristiana

PRIZONIERII IUBIRII

Vol. 2

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2023

CUPRINS

Prolog 9	Capitolul 27 105
Capitolul 1 12	Capitolul 28 107
Capitolul 2 17	Capitolul 29 111
Capitolul 3 20	Capitolul 30 115
Capitolul 4 22	Capitolul 31 119
Capitolul 5 25	Capitolul 32 125
Capitolul 6 28	Capitolul 33 128
Capitolul 7 30	Capitolul 34 130
Capitolul 8 32	Capitolul 35 132
Capitolul 9 34	Capitolul 36 135
Capitolul 10 40	Capitolul 37 137
Capitolul 11 43	Capitolul 38 139
Capitolul 12 48	Capitolul 39 141
Capitolul 13 51	Capitolul 40 144
Capitolul 14 54	Capitolul 41 146
Capitolul 15 60	Capitolul 42 152
Capitolul 16 64	Capitolul 43 153
Capitolul 17 67	Capitolul 44 157
Capitolul 18 73	Capitolul 45 160
Capitolul 19 77	Capitolul 46 163
Capitolul 20 80	Capitolul 47 165
Capitolul 21 84	Capitolul 48 169
Capitolul 22 88	Capitolul 49 172
Capitolul 23 92	Capitolul 50 175
Capitolul 24 96	Capitolul 51 178
Capitolul 25 98	Capitolul 52 181
Capitolul 26 102	Capitolul 53 184

Capitolul 54 | 190

Capitolul 55 | 193

Capitolul 56 | 197

Capitolul 57 | 201

Capitolul 58 | 202

Capitolul 59 | 211

Capitolul 60 | 214

Capitolul 61 | 222

Capitolul 62 | 224

Capitolul 63 | 227

Capitolul 64 | 231

Capitolul 65 | 235

Capitolul 66 | 240

Capitolul 67 | 243

Capitolul 68 | 246

Capitolul 69 | 251

Capitolul 70 | 256

Capitolul 71 | 262

Epilog | 267

Mulțumiri | 268

PROLOG

Măinile îmi tremură când apăs clanța și ușa de la dormitorul mamei se deschide. Simt un fior în stomac în momentul în care reușesc să pătrund în încăpere. O găesc întinsă pe pat. Are în mână un pix și o foaie. Își ridică puțin capul, iar chipul i se luminează atunci când mă vede. Așază deoparte obiectele pe care le ține strâns în brațe și îmi zâmbeste:

— Bună, dragule!

Mă apropii de pat, dar mă opresc la câțiva pași distanță ca să mă uit la ea. Întinde o mână spre mine, însă nu mă poate atinge din locul în care stau:

— Vino mai aproape, scumpule!

Mă prefac că nu o aud și nu fac nici măcar un pas în față, ci doar mă uit la ea:

— Ce se întâmplă, mamă?

Mâna îi cade în jos și mă privește direct în ochi. Zâmbetul relaxat îi dispare de pe chip, fiind înlocuit de ceva ce pare a fi în egală măsură epuizare și tristețe:

— Cred că știi că ceva nu e în regulă cu mine, Tyler. Cred că deja ai înțeles asta.

*Nu spun nimic, dar citesc totul în ochii ei. Nu vreau să o spună!
Nu vreau să o aud!...*

— *Sunt bolnavă.*

Scutur din cap și fac un pas în spate:

— *Nu...*

— *Îmi pare rău, scumpule!*

— *Nu! Dacă ești bolnavă, o să te ducem la doctor... O să... o să te facem bine!*

Mama îmi zâmbește tristă:

— *Nu pot să fiu salvată! Boala mea nu are tratament.*

Și, cu aceste cuvinte, lumea mea de copil de doisprezece ani se prăbușește.

*Simt cum lacrimile îmi înțepă ochii, amenințând să mi se reverse pe obraji, însă strâng cu putere pleoapele și nu le las să curgă.
Nu vreau să mă vadă plângând.*

— *Știu că nu e ușor, dar trebuie să te rog ceva. Vreau să îmi promiți că o să ai grijă de frații tăi atunci când eu nu o să mai pot să fac asta!*

Scutur din cap, încă negând totul, și simt cum un nod îmi împresoară cu putere gâtul. Mama însă nu se oprește, în ciuda faptului că eu simt că mă prăbușesc, ci continuă să mă sfătuiască cu o voce calmă:

— *Tu ești cel mai mare, Tyler, iar eu... Am nevoie să știi că o să fiți bine. Trebuie să îmi promiți, Tyler!*

O privesc în ochii albaștri strălucitori și dau din cap în semn afirmativ, în ciuda faptului că întreaga mea ființă ar vrea să fugă sau să se ascundă în cel mai îndepărtat colț de lume cu putință:

— *Promit!*

Mama își deschide larg brațele și, cu toate că tot ce îmi doresc e să mă arunc în brațele ei, fac doar doi pași în față și o las să mă mângâie pe obraz.

Oricât de mult îmi doresc să o iau în brațe, să o strâng cu putere și să mă cufund cu totul la pieptul ei, realizez că nu pot face asta. Asta ar face un copil, iar eu, din momentul în care i-am promis că o să am grijă de frații mei, am renunțat la copilărie. Am crescut brusc, deși aș da orice să pot schimba cumva asta.

Nimic nu a mai fost la fel din clipa aceea. Tot ceea ce cunoscusem cu privire la viață până atunci s-a schimbat în totalitate.

CAPITOLUL 1

Daisy

Pășesc cu grijă pe podea, încercând să nu fac niciun fel de zgomot.

În casă e întuneric, singura lumină care pătrunde aici e cea de la felinarele de pe stradă, care se strecoară ușor pe fereastră.

Trec prin ceea ce cred că e o sufragerie și văd un bufet, însă îmi dau seama curând că e gol. Înaintez până când ajung pe un hol, unde pe o măsuță se află niște chei și un portofel. Pe acesta din urmă îl deschid cu rapiditate și iau toți banii pe care îi găsesc. Sunt în jur de o sută de dolari. Scormonesc mai adânc în interiorul acestuia, dar, în afară de un card de credit și unul pentru benzină, constat că nu mai e nimic altceva.

Înaintez mai apoi spre bucătărie. Aici e ceva mai multă lumină datorită geamului mare de deasupra chiuvetei.

Mai am un singur loc în care vreau să cotrobăi înainte să plec. Frigiderul. Sunt lihnită.

Deschid încet ușa, cu speranța unui festin copios în suflet, însă sunt complet dezamăgită observând că acesta e aproape gol. Două ouă, puțină brânză, lapte și suc de portocale.

Cred că tocmai jefuiesc o persoană mai săracă decât mine!

— Ce dracu'?

Sar ca arsă și mă lovesc de ușa frigiderului, care se închide brusc cu o bufnitură ușoară și, preț de o clipă, nu văd nimic, ochii mei având nevoie de puțin timp pentru a se reobișnui cu întunericul.

Duc mână repede spre pantaloni, acolo unde am arma, și o scot, îndreptând-o spre zona de unde cred că se aude vocea. Imediat ce pot distinge din nou prin întunericul din jurul meu, îl zăresc ca o umbră palidă ce se profilează ușor în lumina difuză ce intră pe fereastră.

Un bărbat înalt, cu mult mai înalt și mai bine făcut decât mine, îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni, care îi cad pe solduri, lăsând la vedere un piept dezgolit și niște umeri lați. Ridic pistolul spre el. Mă aștept să facă ochii mari sau să tresară, dar el stă pe loc, nescoțând nici măcar un singur sunet:

— Nu mișca! strig cu putere.

Văd cum degetele i se îndreaptă spre telefonul de pe bufet:

— Măinile sus! Am spus nu mișca!

— Bine.

Ridică încet mâinile, privindu-mă direct în ochi. Privirea sa e atât de directă și hipnotizantă că, atunci când face doi pași înspre mine, nici măcar nu apuc să reacționez.

Întinde o mână și îmi sucește încheietura, forțându-mă astfel să îndrept pistolul în altă parte. Mă apucă de ceafa și mă trage înapoi. Mă lipește cu spatele de pieptul său și mă imobilizează. Întoarce pistolul în așa fel încât țeava e îndreptată acum spre tâmpla mea. Tresar ușor, deși nu cred că observă:

— Nu mișca! rostește el de data aceasta, pe un ton apăsător, care nu lasă loc la interpretări. Nu mă mișc. Nu pentru că îmi e teamă că o să mă împuște, ci pentru că țeava pistolul lipită de tâmpla mea e o amintire mult prea vie pentru mine.

Îi simt respirația pe pielea gâtului și îmi dau seama că trebuie să mă eliberez și să fug.

— Ai de gând să chemi poliția?

— Depinde cum te porți.

Mă încrunt:

— Ce vrei să spui?

— Tu ce anume crezi că înseamnă?

— Păi nu știu, geniule, încă nu am capacitatea să citesc mințile! Având în vedere situația delicată în care mă aflu, îl aud pufnind surprins, ba chiar amuzat aș putea spune. Chiar dacă sunt cu spatele la el, am impresia că un colț al gurii i se ridică amuzat:

— Deci, sunt șanse să îmi dai drumul și să nu mă dai pe mâna poliției?

— Depinde.

— De ce anume? îl întreb încercând să îi distrag atenția în continuare în timp ce îmi cobor foarte încet mână spre partea din față a blugilor, unde am un briceag.

— Nu crezi că o fată care îți intră în casă în timpul nopții ca să fure merită să fie luată de poliție? plusez eu, încă încercând să găsesc modalități pentru a mă elibera din strânsoarea sa.

Spre surprinderea mea, îl simt ridicând din umeri:

— Depinde de motivul pentru care e în casa mea încercând să fure.

Degetele mele ating tivul blugilor. Mai am puțin până la briceag. Continui să vorbesc:

— Dar am un pistol pe care l-am îndreptat spre tine. Aș fi putut să te omor.

— Mi-am dat seama din prima clipă că nu e încărcat. Și cred că știm amândoi că, nici dacă ar fi fost, nu l-ai fi folosit, iubire!

Degetele mele ating briceagul:

— De unde știi? Nici măcar nu mă cunoști.

— Am văzut-o în ochii tăi! Pufnesc:

— Oamenii pot fi imprevizibili.

— Da, uneori sunt. Apropo, ar fi cazul să încetezi să mai încerci să ajungi la cuțitul pe care îl ai în buzunarul din față al pantalonilor.

Mâna îmi îngheață pe mânerul briceagului:

— Nu știu despre ce vorbești!

— Ah, haide, iubire! Credeam că suntem sinceri unul cu celălalt!

— Nu îmi mai spune așa!

— Nu cred că ai vreun drept la niciun comentariu, având în vedere că tu ești cea care mi-a intrat în casă. Prin efracție, ține să sublinieze el.

Degetele mele ajung în sfârșit la cuțit și sunt gata să îl îndrept spre el, dar nici măcar nu apuc să îmi duc intenția la bun sfârșit, că mă prinde de încheietură și mă întoarce spre el atât de repede încât scap cuțitul.

Acum am pieptul lipit de al său și mâinile prinse în aer de o parte și de alta a capului, ținute de brațele sale mari și puternice. Încerc să mă eliberez, dar, în ciuda efortului, nici măcar nu se clinește. Degetele sale în jurul încheieturilor mele se simt ca niște cătușe. În lumina din încăpere, pot să îi văd albastrul ochilor. Mă privește atât de intens că trebuie să mă folosesc de toată voința de care sunt în stare ca să nu îmi plec privirea.

— Ce voiai să faci cu cuțitul acela? M-ai fi tăiat?

Nu răspund.

— Dar cu pistolul?

Tot nu spun nimic, iar el insistă:

— Spune-mi, m-ai fi împușcat? Ai fi fost în stare de asta?

Mă încrunt și, cu toate că ar trebui să nu spun nimic și să găsesc o modalitate de a mă elibera și evada, îi răspund:

— Nu.

Trăsăturile i se destind și aproape că zâmbește, un zâmbet de cunoscător:

— Bine.

Îmi dă drumul la mâini. Mă uit la el încruntată:

— Ce faci?

— Îți dau drumul. Poți pleca.

Ar trebui să fug de acolo mâncând pământul, dar tot nu pot să scap de sentimentul că ceva nu e în regulă:

— Bine, dar nu se poate să mă lași să plec așa, pur și simplu, după ce am încercat să îți fur lucrurile.

— Poți să pleci după ce îmi dai înapoi ce ai luat, desigur.

Scot din buzunar banii pe care i-am luat din portofel și îi pun în mână, apoi fac câțiva pași în spate și, când văd că nu încearcă să mă oprească, ies din bucătărie.

Sunt în hol, când îl aud strigând:

— Nu trebuie să ieși pe geamul pe care ai intrat! Ușa e deschisă!

Ies pe unde mi-a indicat și o iau la fugă pe stradă, privind mereu în urmă să văd dacă nu cumva mă urmărește, dar nu o face.

După vreo două străzi, mă opresc, dându-mi seama că asta a fost cea mai ciudată chestie care mi s-a întâmplat de multă vreme.

Nu pot scăpa de sentimentul că ceva nu e bine, că nu se poate să fi fost atât de simplu. Dar uit de treaba asta când îmi dau seama că pistolul și briceagul meu sunt la el.

Fir-ar să fie!

CAPITOLUL 2

Tyler

Alarma sună la ora 6 fix și mă ridic cu ușurință din pat. Mereu am fost o persoană matinală. Fac un duș scurt, apoi mă îmbrac cu o pereche de blugi negri și un tricou de aceeași nuanță. Îmi aranjez puțin părul, îmi iau cheile, îmi pun la gât insigna pe care scrie *Detectiv Maxfield*. Mănânc niște cereale, iar apoi merg la secție.

Sunt salutat de toți colegii cât timp parcurg secția până la biroul meu, care e chiar lângă cel al șefului poliției. Are ușa închisă, așa că îmi închipui că fie nu e acolo, fie nu vrea să fie deranjat.

Mă așez la birou și scot ultimele dosare pe care le am de examinat. Îl deschid pe unul când Courtney, asistenta șefului, își bagă capul pe ușa biroului:

— Bună dimineața, domnule Maxfield!

— Bună, Courtney! Și, ți-am mai spus, nu îmi mai spune *domnule*, mă face să par bătrân!

Ea zâmbește și știu că tot așa o să mi se adreseze și data viitoare, pentru că pur și simplu așa e ea. Courtney e ajutor de poliție, dar acum e într-un fel de perioadă de ucenicie, așa că, atunci când cineva nu o ia pe teren, stă pe la secție și aduce cafele sau dosare din subsol.

— Mă buc să iau o cafea, vreți ceva?

— Un moccacino ar fi perfect.

Ea dă din cap și iese din biroul meu, lăsându-mă să mă uit peste dosar.

Liniștea îmi este întreruptă când văd prin fața ușii trecând un polițist cu o față în cătușe. Nu reușesc să observ prea multe, însă surprind un pic din părul fetei, un gri cu șuvițe roz.

Din curiozitate, mă ridic de la birou și mă uit pe hol:

— Știți că nu aveți voie să îmi puneți cătușe dacă nu mă arestați cu adevărat și nu aveți niciun motiv să mă arestați, așa că asta e o încălcare a drepturilor mele! spune fata pe un ton hotărât.

Din poziția asta, nu îi pot vedea fața, dar sunt sigur că e furioasă. Polițistul deschide ușa camerei de interogatoriu și îi cere să intre, iar când aceasta nu se mișcă de pe loc, o împinge:

— Hei!

Sunt deja la câțiva pași de ei:

— Nu te poți purta așa cu ea!

Polițistul își întoarce capul cu o expresie încruntată, nervos că cineva își permite să îi spună ce anume poate face, dar, în clipa în care dă cu ochii de mine, expresia i se schimbă imediat:

— Cu tot respectul, domnule, dar nu vrea să coopereze de când am luat-o.

— Și, cu toate acestea, tot nu poți să o bruschezi, e împotriva regulilor.

Polițistul nu pare prea fericit de faptul că îl mustru pe holul secției, unde oricine ne poate auzi și vedea, dar nu poate să facă mai mult decât să dea din cap:

— Da, domnule, desigur!

— Și să îi pui cătușe fără motiv unei persoane care își vedea pur și simplu de lucru e în regulă? se aude vocea fetei.

— Nu e fără motiv, spune polițistul.

— Ce a făcut? întreb eu.

— Nu făceam nimic, eram pur și simplu...

— A fost văzută petrecând vremea într-o zonă în care credem că se practică traficul de droguri și prostituția.

— Ha, asta e argumentul vostru? De când e ilegal să te plimbi? Pot să mă plimb pe unde mă taie pe mine capul, e o țară liberă.

— Ați oprit mai multe mașini și ați vorbit cu șoferii, iar ținuta...

— Îi cunoșteam pe șoferi. Cât despre hainele mele, pot să mă îmbrac cum vreau eu.

E adevărat că nu prea o ajută felul în care e îmbrăcată, o fustă scurtă, neagră, care îi lasă la vedere picioarele lungi și bronzate, și un top verde, scurt:

— Nu aveți nicio dovadă și niciun argument ca să mă rețineți, așa că...

Abia atunci își întoarce capul spre mine și pot să îi văd fața. Când ochii ni se întâlnesc, parcă în mintea mea are loc un declic.

Îmi dau seama că o cunosc. O știu pe fata asta.

Ochii aceia verzi și mari, chiar dacă i-am văzut doar o dată în viața mea, nu aș putea să îi mai uit vreodată.

E ea! E fata care a încercat să mă jefuiască acum două nopți.

CAPITOLUL 3

Daisy

— Nu aveți nicio dovadă și niciun argument ca să mă rețineți, așa că...

Însă cuvintele mi se blochează în gât atunci când îmi întorc capul, iar privirea mea întâlnește ochii aceia albaștri.

Îmi ia o singură secundă ca să îi recunosc.

Sunt aceiași pe care i-am văzut cu două seri în urmă, pe când am intrat prin efracție într-o casă. Oh, Doamne! Nu doar că am intrat prin efracție, ceea ce este în sine o infrafracțiune, ci am pătruns nici mai mult, nici mai puțin decât în casa unui polițist! Am încercat să jefuiesc un polițist! Fir-ar!

Și, ca și cum asta nu era de ajuns, am ajuns tocmai pe mâna cuiva care este ceva mai mult decât un simplu om al legii, dacă e să mă iau după ceea ce stă scris pe insigna lui: *detectiv Maxfield*. Nici măcar nu știu dacă lucrul acesta ar trebui să mă bucure sau să mă întristeze încă și mai tare.

Tot ce sper în clipa asta e ca el să nu mă recunoască. Îi urmăresc expresia facială ca să îmi dau seama dacă o face, dacă știe că eu sunt cea care i-a intrat în casă.

Expresia îi rămâne însă aceeași și nu dă niciun semn cum că m-ar recunoaște. Încerc să îmi revin ca nu cumva să mă dau de gol și îmi mut privirea de la el spre celălalt polițist, încercând să nu îl

privesc prea mult pe detectiv, căci nu vreau să îi dau șansa să mă recunoască. Îmi dreg glasul:

— Cum spuneam, nu aveți niciun motiv pentru care să mă țineți aici.

— Așa deci? Întreabă detectivul. Nu aveți nicio declarație, plângere sau mandat împotriva ei? Aveți ceva din toate astea? Îl întreabă pe polițistul care m-a adus aici.

— Nu, domnule, dar...

Detectivul ridică o mână și cu asta îl reduce pe bărbatul din fața lui la tăcere. Imediat înțeleg care dintre ei deține mai multă putere, iar mie îmi vine să mă dau cu capul de ceva. Cum se poate să fi intrat tocmai în casa lui?! Dacă reușește să își amintească cine sunt, voi fi clar terminată.

— Dacă nu aveți nimic din toate astea, atunci domnișoara are dreptate. E liberă să plece.

Polițistul pare că vrea să adauge ceva, dar se abține și îmi eliberează mâinile. Îmi trec degetele peste încheieturi și mă uit încruntată la el:

— Mersi mult pentru drumul până la secție făcut degeaba! Acum o să fiu nevoită să iau două autobuze până acasă.

O clipă, ochii mi se întâlnesc cu cei ai detectivului, dar, din nou, el nu dă semne că m-ar recunoaște. Așa că nu îi spun nimic, ci mă uit repede în altă parte, sperând ca părul meu să îmi acopere cea mai mare parte din față, și merg înainte până când ies din secție cu inima bătându-mi nebunește în piept. A fost cât pe ce!

Doamne! Am fost atât de aproape de a fi prinsă! Trebuie să încep să fiu mult mai atentă de acum înainte, dacă nu vreau să dau de belea cu adevărat. Mi se face rău doar la gândul că *el* ar putea să afle.

CAPITOLUL 4

Tyler

O privesc cum iese pe ușa secției, părul colorat îi saltă pe umeri și, cu toate că vrea să ascundă asta, îmi dau seama că se grăbește.

Știu că să fi adus într-o secție de poliție nu e cel mai plăcut lucru din lume și pare evident de ce ar vrea să plece cât mai repede, dar știu că nu acesta e motivul. Eu sunt! Eu sunt motivul!

M-a recunoscut. Știu că a făcut-o, pentru că am văzut asta în ochii ei. Ba, mai mult decât atât, am observat că a căutat în privirea mea dacă o recunosc la rândul meu, dar nu a găsit mare lucru. Atâția ani de antrenament, plus perioada în care am fost nevoit să îmi ascund toate sentimentele ca să pot avea grijă de frații mei, m-au făcut să devin de piatră.

Așa că probabil ea crede că nu o recunosc, iar gândul acesta aproape că mă face să zâmbesc.

Îmi dau seama că polițistul acela e încă lângă mine:

— Ei bine, dacă nu trebuie să mai eliberez alte persoane pe care le arestați voi fără sens, te rog să mă scuzi, am treabă!

După expresia pe care încearcă să o ascundă, bărbatul nu prea pare că mi-ar gusta foarte tare simțul umorului, dar pe mine nu mă interesează. Mă întorc pe călcâie și mă refugiez în biroul meu.

Două bătaii în ușă mă fac să îmi ridic ochii din foile dosarului pe care îl citesc. Șeful poliției, agentul Thomson, un bărbat care are în jur de patruzeci de ani, cu ochi căprui și îmbrăcat în uniformă regulamentară, intră în biroul meu:

— Bună ziua, domnule!

— Maxfile!

— Pot să vă ajut cu ceva?

— De fapt, da. Am auzit de arestarea de astăzi...

— Repede mai circulă bârfele în locul acesta!

— ... și am înțeles că tu ai eliberat-o pe femeia arestată.

— Am vorbit cu polițistul care o arestase. Nu avea niciun motiv legal să o rețină, domnule!

Agentul Thomson dă din cap:

— Înțeleg! Dar știi cum e în ultima perioadă, de când a dispărut fata aceea din Chicago. Oamenii dau vina pe traficanții de persoane și, dintr-odată, cred că noi îi putem găsi pe toți.

Face câțiva pași spre biroul meu și se apleacă puțin:

— Uite ce e, toată presa și media pun presiune în momentul acesta pe noi. Vor ca rata criminalității să scadă și, să fiu sincer cu tine, la fel ne dorim și noi. Știi că se spune că pe strada Brownville se învârt lucruri ilegale, e și normal având în vedere cartierul, dar avem surse care spun că se întâmplă ceva mai grav de atât în acel loc în principal. Și așa vrea ca tu, Maxfile, să te ocupi de treaba asta.

— Pe strada Brownville se întâmplă multe, domnule. Ce vreți să urmăresc mai exact?

— Trafic de persoane și prostituție. Dacă vezi orice lucru care ți se pare suspect, vii și îmi raportezi mie direct, da?

Dau din cap:

— Desigur, domnule!

Agentul Thomson îmi zâmbește în timp ce se îndreaptă spre ușă:

— Îmi pun nădejdea în tine, Maxfield, nu mă dezamăgi!

— Nu o voi face!

Dă din cap și iese din biroul meu, lăsându-mă singur cu dosarele mele, și acum sunt nevoit să găsesc un mod de a duce la bun sfârșit sarcina pe care mi-a dat-o.

CAPITOLUL 5

Daisy

Clopoțelul de la ușă anunță intrarea mea în barul restaurant Carly's. Mă duc direct în spatele teighelei și apuc un șorț care face parte din uniformă, pe care mi-l leg mai apoi de talie :

— Hei, fato!

Pia, una dintre colegile mele, o brunetă înaltă cu picioare lungi, mă ciupește de fund când trece pe lângă mine cu o tavă în mână. Se uită în direcția mea și îmi face cu ochiul, iar eu îi zâmbesc.

Mă asigur că mi-am legat șorțul bine și mă duc să preiau comenzile. Barul e destul de gol acum. Ajung la o masă unde sunt mai mulți bărbați:

— Cu ce pot să vă servesc?

Îmi spun ce vor să comande, iar eu notez totul în carnețel, păstrând mereu un zâmbet pe buze:

— Doriți să vă aduc și meniul *pentru băuturi speciale*?

Îi privesc în ochi când le adresez această întrebare. Se uită de la unul la altul și scutură din cap:

— Mulțumim, scumpo, dar suntem bine cu ce am comandat!

Dau din cap aproape ușurată că nu vor *meniul special* și mă întorc la teighea ca să anunț la bucătărie ce anume vor să mănânce.

În timp ce îi transmit bucătarului nostru, Mash, ce să gătească, din spatele meu se aude o voce:

— Ai întârziat. Unde ai fost?

Mă întorc și dau cu ochii de Marisa. E o blondă care a depășit treizeci și cinci de ani de mult, de fapt, nimeni nu cred că știe cu adevărat ce vârstă are, dar nici nu prea poți să ghicești. După corp, ai putea să o iei drept orice puștoaică de douăzeci de ani, singurul lucru care îi trădează vârsta sunt ușoarele riduri de pe față, pe care se străduiește să le ascundă cu fond de ten:

— Deci?

Așteaptă să îi răspund. Mă gândesc dacă să o mint, dar nu e bine niciodată să o fac atunci când vine vorba de Marisa. Ea e de multă vreme pe aici și știe cum merg lucrurile mai bine decât oricare dintre noi:

— Am fost la poliție.

— Șst! Mai încet! Ești nebună, nu pomenesci cuvântul ăla aici, nu așa!

Mă apucă de braț și mă trage spre ea, cercetându-mă atent cu privirea:

— Ce ai făcut acolo?

— Eram pe strada Brownsville și m-au luat la secție.

— Fir-ar!

— Dar nu m-au reținut, nu am dat nicio declarație. Practic, mi-au dat drumul imediat, pentru că nu aveau niciun motiv legal să mă rețină.

Răspunsul acesta însă nu o liniștește, văd cum în cap i se învârt roțițele:

— Michael știe?

Simt un fior rece în tot trupul și scutur din cap:

— Nu.

— Bine. Cel mai bine e să rămână așa.

Oftează adânc:

— Am să vorbesc și cu fetele despre asta, până atunci, să nu mai zici la nimeni. Ultimul lucru de care avem nevoie acum e o inspecție!

Mă uit în jur în bar și dau din cap. Mash sună clopoțelul ca să anunțe că e gata comanda, așa că mă duc să o iau.

În timp ce pun farfuriile cu cartofi prăjiți pe tavă, Pia trece pe lângă mine și pune mâna pe unul dintre meniurile speciale. Privirile ni se întâlnesc și îmi arată din ochi spre o masă unde se află un bărbat singur:

— Măcar nu arată rău, spune când trece pe lângă mine cu meniul în mână.

O urmăresc cum ajunge la masă și îi întinde clientului meniul, apoi îl lasă să îl studieze. Duc tava cu comanda la masa mea având grijă să am numărul de pe șorț, un mare 21, la vedere. Las comanda, după care mă întorc la teighea văzând că bărbatul închide meniul. Pia se apropie de el și îi ia comanda, îi zâmbește, îi face semn cu mâna spre ieșire.

Bărbatul dă din cap și se ridică de la masă. Iese din bar. Câteva secunde mai târziu, Pia iese și ea pe ușa barului.